NN 10/2020 (24.1.2020.), Presuda Upravnog suda u Splitu poslovni broj: UsI-418/19-6 od 19. prosinca 2019.

UPRAVNI SUD U SPLITU

198

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sutkinji toga suda Mireli Valjan-Harambašić, te Milki Škaro Grozdanić, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja Z. V. iz S., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, nakon usmene i javne rasprave, zaključene 12. prosinca 2019., objavom odluke temeljem čl. 61. st. 5. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine«, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17), 19. prosinca 2019.,

presudio je

Poništava se odluka tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/19-02/81, urbroj: 376-04-19-4 od 25. srpnja 2019. i predmet se vraća na ponovni postupak.

Obrazloženje

Osporenom odlukom tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/19-02/81, urbroj: 376-04-19-4 od 25. srpnja 2019. u točki 1. izreke odbijen je kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora ovdje tužitelja s davateljem poštanskih usluga HP – Hrvatska pošta d.d., Z., u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja preporučene pošiljke broj: …, dok je pod točkom 2. u ostalom dijelu zahtjev za rješavanjem spora korisnika poštanskih usluga, odbačen kao nedopušten.

Tužitelj je podnio tužbu protiv osporene odluke tuženika od 25. srpnja 2019. zbog povrede pravila upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Tužitelj navodi da je zahtjev za rješavanje spora podnio zbog obavljanja necjelovite usluge od strane Hrvatske pošte (u nastavku: HP) glede preporučene pošiljke prijemnog broja: …, odnosno sudskog pismena za koje je predviđena obvezna druga dostava, a za kojeg je HP preko svog službenog dokumenta, Obavijesti o prispijeću pošiljke od 26. listopada 2018. napisala da se radi o običnoj preporučenoj pošiljci koja se nakon isteka roka od pet radnih dana za preuzimanje pošiljke vraća pošiljatelju. Tužitelj nije prihvatio objašnjenje i isprike HP-a iz njezinog odgovora br. … od 16. siječnja 2019.. kako se radilo o »nenamjernom previdu« prilikom ispisivanja Obavijesti o prispijeću predmetne pošiljke, budući da su se isti »nenamjerni predvidi« ponavljali u do tad zabilježenih čak 108 slučajeva, od kojih je HP priznala vlastitu odgovornost u dotad 20 okončanih postupaka, a koje je tužitelj dostavio Povjerenstvu za pritužbe potrošača HP-a (u nastavku: Povjerenstvo) u svojoj žalbi od 12. veljače 2019.

Da bi zataškao takvo nezakonito postupanje HP-a tuženik se u pobijanoj presudi nigdje nije očitovao o (dotad) 20 okončanih postupaka u kojima je HP ispisivala svoje isprike o »nenamjernim previdima«, dok je za obavljanje necjelovite poštanske usluge u ovoj pravnoj stvari utvrdio da je nije ni bilo, odnosno da je HP obavila cjelovitu poštansku uslugu, unatoč dokazanom pogrešnom ispisivanju Obavijesti o prispijeću predmetne pošiljke. Iz tog razloga tuženik nepotpuno navodi čl. 2. st. 1. t. 21. Zakona o poštanskim uslugama (ZPU) prema kojem je poštanska usluga ona usluga koja se odnosi na prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje, pa budući da su svi navedeni elementi obavljeni – sudsko pismeno je ipak dostavljeno tužitelju – u ovoj pravnoj stvari se (navodno) radi o cjelovito obavljenoj poštanskoj usluzi. Tužitelj se poziva na odredbu čl. 2. st. 1. t. 21. ZPU-a koja definira pojam poštanske usluge kao one usluge koja uključuje svako postupanje s poštanskim pošiljkama od strane HP-a, a naročito prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanskih pošiljaka. Zaključuje da ta četiri navedena elementa (prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje) nisu jedina četiri elementa koji definiraju obavljanje poštanskih usluga, nego četiri možda najvažnija elementa i da je ispisivanje Obavijesti o prispijeću pošiljke (što je službeni dokument HP-a), također sastavni dio obavljanja poštanske usluge, pa se u ovoj pravnoj stvari nesporno radi o obavljanju necjelovite poštanske usluge. Jednako tako, nezakonita je tvrdnja tuženika kako je u ovoj pravnoj stvari HP postupila sukladno čl. 85. ZUP-a i čl. 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge, jer je HP morala na Obavijesti o prispijeću predmetne pošiljke navesti podatke o obveznoj drugoj dostavi, što HP nije učinila, dok se čl. 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge uopće ne odnosi za preporučene pošiljke za koje je obvezna druga dostava.

Osim toga, obavljanje osobne dostave poštanske pošiljke, kojeg propisuje čl. 85. st. 5. ZUP-a (na kojeg se tuženik pozivao) nije ista pravna stvar kao obavljanje cjelovite poštanske usluge, pa njihovo prisilno povezivanje i poistovjećivanje tuženik koristi da bi lažno prikazao činjenično stanje. U odnosu na tvrdnju tuženika prema kojoj nije nadležan za provođenje nadzora nad djelatnicima HP-a, što je navodno sukladno odredbama ZPU-a, tužitelj navodi da je ista nezakonita nego i kontradiktorna. To stoga što tuženik odmah u sljedećoj rečenici na trećoj stranici obrazloženja pobijane odluke navodi da u odnosu na Povjerenstvo može pokrenuti inspekcijski nadzor sukladno čl. 59. ZPU-a. Tužitelj tvrdi da je tuženik sukladno čl. 59. st. 1. ZPU-a nadležan za provođenje inspekcijskog nadzora nad cjelokupnom primjenom ZPU-a, dok je čl. 56. st. 2. t. 3. ZPU-a utvrđena odgovornost HP-a u slučaju obavljanja necjelovite poštanske usluge, pa tuženikove leksičke doskočice smatra nezakonitim i manipulativnim. Ustvrdio je da tuženik namjerno ignorira nezakonita postupanja HP-a u do sada utvrđena i dokazana čak 27 okončana postupka u kojima je HP priznala vlastite greške, pripisujući ih tzv. »nenamjernim previdima«, kad je potpuno jednako kao i u ovom predmetnom postupku pogrešno ispisala 20 Obavijesti o prispijeću poštanskih pošiljaka. Tužitelj posebno ističe da se sve ovo dogodilo u vremenskom periodu od samo osam mjeseci, odnosno od 22. listopada 2018. kad je HP donijela prvu svoju ispriku zbog tzv. »nenamjernih previda« do 2. srpnja 2019. kada je HP donijela zasada zadnju, 39-u ispriku zbog istih tzv. »nenamjernih previda« pa je nesporno da se HP, uz zaštitu i protekciju Povjerenstva i tuženika na taj način izruguje tužitelju, ali i zakonskim propisima Republike Hrvatske.

Iz navedenog razloga tužitelj predlaže poništenje odluke tuženika i da sud utvrdi kako se u ovom predmetnom postupku, temeljem 38 ostalih postupaka okončanih istim priznanjima HP-a o tzv. »nenamjernim previdima« prilikom ispisivanja pogrešnih Obavijesti o prispijeću pošiljki radi o namjernom nezakonitom i necjelovitom obavljanju poštanske usluge od strane HP-a, sve sukladno čl. 22. st. 3. ZUS-a, uz održavanje ročišta.

Tuženik je u dostavljenom odgovoru na tužbu naveo da je neosnovana tužba kojom tužitelj traži poništenje osporene odluke i da sud utvrdi kako se radi o namjernom, nezakonitom i necjelovitom obavljanju poštanske usluge od strane HP-a, što detaljno obrazlaže u nastavku odgovora na tužbu. Tuženik prvenstveno ističe kako je u provedenom upravnom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz čl. 5. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, broj: 47/09 – dalje: ZUP-a) i načelo utvrđivanja materijalne istine iz čl. 8. ZUP-a te da je osporavana odluka u svemu obrazložena i u skladu s odredbom čl. 98. st. 5. ZUP-a. U konkretnom slučaju, na temelju spisu priložene dokumentacije, tuženik je utvrdio kako je HP u odnosu na rješavanje prigovora/pritužbe postupila sukladno odredbi čl. 54. Zakona o poštanskim uslugama (»Narodne novine«, broj: 144/12, 153/13 i 78/15, dalje: ZPU-a), odredbi čl. 85. ZUP-a i čl. 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalnih usluga HP-a, koji sadrži opće odredbe uručenja poštanskih pošiljaka. U upravnom postupku koji se vodio pred tuženikom nesporno je utvrđeno kako je HP prvi pokušaj dostave izvršila 26. listopada 2018. Obzirom da tužitelj nije zatečen na adresi istom je ostavljena Obavijest o prispijeću pošiljke, vremenu i mjestu u kojem se ista može preuzeti, da je tijekom postupka uručenja predmetne pošiljke učinjena pogreška koja se ogleda u krivom ispisivanju obavijesti o prispijeću pošiljke, međutim unatoč utvrđenom propustu HP-a ugovorena poštanska usluga uručenja pošiljke izvršena je u cijelosti, obzirom da je predmetna pošiljka uručena tužitelju 2. studenog 2018., sukladno informacijama zaprimljene obavijesti, u prostorijama poštanskog ureda S. Nadalje, tuženik ističe kako je sasvim pogrešno shvaćanje tužitelja prema kojem se poštanska usluga sastoji od drugih elemenata izuzev navedena četiri, u prilog tome, osim odredbe čl. 2. st. 1. t. 21. ZPU-a govori i odredba članka 15. ZPU-a kojom je regulirana univerzalna usluga i kojom je jasno definirano koje poštanske usluge ista obuhvaća. Pojašnjava da je tom odredbom propisano kako ista obuhvaća isključivo prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje, a isto je prema dokumentaciji koja prileži spisu, u konkretnom slučaju bilo i izvršeno od strane HP-a. U prilog navedenom zaključku da ispisivanje obavijesti ne predstavlja zaseban element poštanske usluge, također govori i odredba članka 37. ZPU-a kojom je regulirano uručenje i prema kojoj jasno proizlazi zaključak da je ispisivanje obavijesti o prispijeću samo jedan od načina uručenja poštanske pošiljke, koji se obavlja samo u slučaju da uručenje nije moguće sukladno odredbama čl. 37. st. 1. do 4. ZPU-a i da eventualni propusti u ispisivanju obavijesti o prispijeću pošiljke predstavljaju određene tehnološke propuste za koje, prema odredbama ZPU-a, nije predviđena odgovornost davatelja poštanske usluge. Tužitelj u tužbi također ističe, kako je pogrešna tvrdnja tuženika prema kojoj isti nije nadležan za provođenje nadzora nad djelatnicima HP-a budući je tuženik sukladno odredbi čl. 59. ZPU-a nadležan za provođenje inspekcijskog nadzora nad cjelokupnom primjenom ZPU-a dok je odredbom čl. 56. st. 2. t. 3. ZPU-a utvrđena odgovornost HP-a u slučaju obavljanja necjelovite poštanske usluge zbog čega tuženikove tvrdnje smatra nezakonitim i manipulativnim, pogotovo zbog činjenice kako je tuženik u svojoj ranijoj odluci utvrdio da ipak može obaviti inspekcijski nadzor nad HP-om. U odnosu na gornje navode tužitelja, tuženik ističe kako tužitelj u svojoj tužbi pogrešno spaja dva različita postupka u jedan pa tako smatra da je njegov zahtjev, koji se odnosi na poništavanje odluka HP-a i utvrđivanu nespornog činjeničnog stanja u kojem se radi o namjernom nezakonitom postupanju HP-a, a ne o nenamjernom previdu, dopušten obzirom na odredbe čl. 59. ZPU-a. Tuženik ističe kako su odredbom čl. 54. ZPU-a jasno propisani razlozi za pokretanje postupka rješavanjem spora koji se pred tuženikom vodi sukladno odredbama čl. 55. ZPU-a vezano za konkretnu poštansku uslugu, za koju je korisnik prethodno proveo postupak rješavanja prigovora i pritužbe pri davatelju poštanskih usluga, dok bi se povodom gornjeg zahtjeva tužitelja prema odredbama ZPU-a mogao provesti postupak inspekcijskog nadzora, sukladno odredbi čl. 59. ZPU-a, a koji kao zasebni